

SCENA ȘI ECRANUL

NUMARUL 11

IUNIE 1958

P.I.
0346

**COPERTA I. IRINA RĂCHI-
ȚEANU-ȘIRIANU IN ROLUL
TATIANA ȘI MARCELA RUSU
IN ROLUL NADIA — INTR-O
SCENĂ DIN „DUȘMANII” DE
MAXIM GORKI.**

Luna aceasta țara noastră găzduiește **Ansamblul emerit de Stat de cîntece și jocuri populare din R.S.S. Lituaniană.**

Spectacolele acestui Ansamblu sînt expresia vie a unei străvechi și valoroase tradiții populare, re-născută și ridicată la un înalt nivel artistic grație strădaniilor neobosite ale lui Ionas Sviadas, care din 1940 este conducătorul artistic, ca și talentului dirijorului Eduard Filipaitis și a maestrului de balet Iosif Linghis.

17-0646

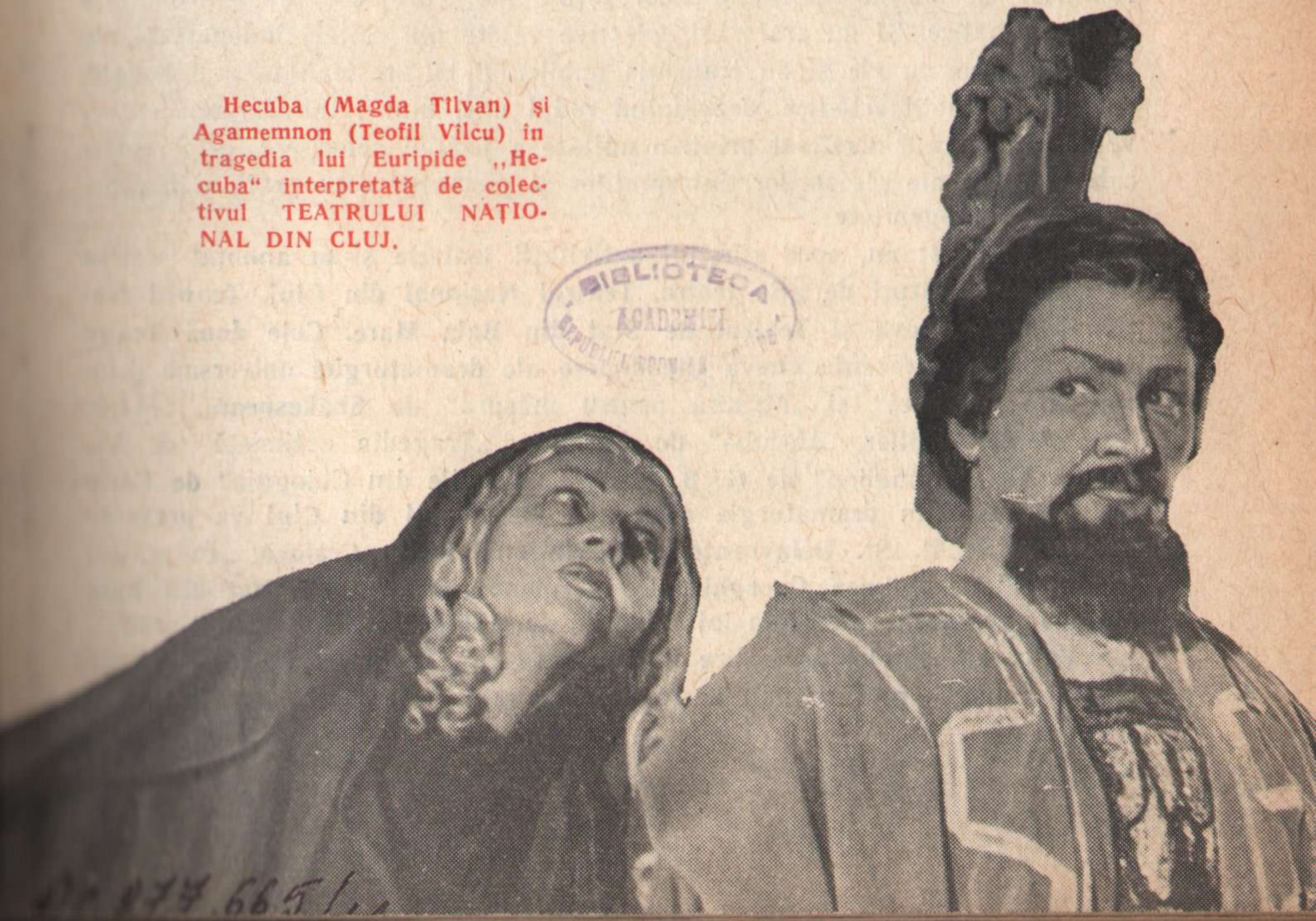
1A

TURNEE...

Pentru publicul bucureștean a devenit o prețioasă tradiție să aplaude în fiecare an — cu puțin înainte de închiderea stagiunii — spectacole ale Teatrelor Naționale și ale Teatrelor de Stat din țară.

Spectatorii Capitalei au astfel prilejul să cunoască piese din repertoriul dramaturgiei noastre originale, clasice sau contemporane și din dramaturgia universală, realizate de cele mai multe ori cu multă măiestrie, la un înalt nivel artistic, de către actorii, regizorii și pictorii scenografi ai teatrelor din regiuni. Nu arare ori, spectacolele teatrelor din țară au cucerit adevărată entuziasm a publicului nostru, impunându-se prin valorificarea — cu competență și prestigiu — a unor interesante și judicios alese opere dramatice. Multe lucrări ale dramaturgiei românești și ale dramaturgiei de peste hotare au creat posibilități unor actori și regizori consacrați ca și unor interpreți și directori de scenă mai tineri, să-și releve și în fața spectatorilor Capitalei originalitatea concepției, talentul, experiența dramatică, să dovedească o matură și interesantă viziune artistică, o neobosită cercetare creatoare și să se evidențieze în reprezentații, care împle-

Hecuba (Magda Tilvan) și Agamemnon (Teofil Vilcu) în tragedia lui Euripide „Hecuba” interpretată de colectivul TEATRULUI NAȚIONAL DIN CLUJ.

17-174 665/1

TEATRUL NAȚIONAL
DIN CLUJ prezintă „Ma-
ria Stuart“ de Fr. Schil-
ler. În fotografie: Ma-
ria Cupcea în rolul Ma-
ria Stuart și Maria Blă-
naru — Rusu în rolul
doicii Ann Kennedy.

teau în chip fericit, grija pentru continuarea tradiției realiste a teatrului românesc cu febrila căutare a unor forme noi, curajoase, de exprimare a artei dramatice. Și nu arare ori colective venite din colțuri îndepărtate ale țării au adus cu ele și au transmis publicului bucureștean mesaje bogate, de idei și emoții artistice, dezvăluind rodul unei munci înflăcărate, consecutive, care s-a concretizat printr-o unitate a jocului actoricesc, prin remarcabile creații ale regizorilor, întreprerșilor și pictorilor scenografi, prin prospețime și omogenitate.

Și în acest an, spre sfârșitul activității teatrele și-au anunțat sosirea în Capitală alături de alte teatre, Teatrul Național din Cluj, Teatrul Național din Craiova și Teatrul de Stat din Baia Mare. Cele două Teatre Naționale vor prezenta câteva capodopere ale dramaturgiei universale printre care „Hamlet“ și „Măsură pentru măsură“ de Shakespeare, „Maria Stuart“ de Schiller, „Hecuba“ de Euripide, „Tragedia optimistă“ de Vs. Vișnevski, „Pygmalion“ de G. B. Shaw, „Gâlcevile din Chioggia“ de Carlo Goldoni etc. Din dramaturgia originală, Naționalul din Cluj va prezenta „Viiforul“ de B. St. Delavrancea, iar Naționalul din Craiova „Tudor din Vladimiri“ de Mihnea Georghiu. De asemenea, Teatrul de Stat din Baia Mare va reprezenta comedia lui Eduardo de Filippo, „Filomena Marturano“.

Valoarea operelor dramatice cu care sosesc în București câteva principale teatre din țară, nivelul înalt al realizărilor regizorale și scenografice și al

Aceiași colectiv prezintă comedia lui G. B. Shaw „Pygmalion“. Fotografia reprezintă o scenă din actul III: Henry Higgins (Const. Anatol) Dna Higgins (Viorica Dimitriu) Eliza Doolittle (Ileana Ploscariu), col. Pickering (Ion Tîlvan), Dna Eynsford Hill (Viorica Iuga), Clara (Elena Galgotiu) și Freddy (Ștefan Neagrău).

creațiilor actricești, sporește nerăbdarea și interesul cu care publicul Capitalei așteaptă pe acești oaspeți dragi, ale căror eforturi creatoare și izbînzi artistice repurtate pe numeroasele scene al Republicii, contribuie din plin la mersul înainte al teatrului românesc.

Filomena Marturano, în interpretarea actriței Lulu Savu și Domenico Soriano interpretat de Ștefan Iordăchescu, în spectacolul TEATRULUI DE STAT DIN BAIIA MARE.

Scenă din piesa „Gâlcevile din Chioggia“ de Carlo Goldoni, prezentată de TEATRUL NAȚIONAL DIN CRAIOVA.

DOUA^a PREMIERE la Teatrul Național

Seria premierelor — prezentate în această stagiune pe scenele Teatrului Național — s-a îmbogățit de curînd cu încă două: „Dușmanii“ lui Gorki și „Moralitatea D-nei Dulska“ de Gabriela Zapolska, regizate prima de Al. Finți, iar a doua de Sică Alexandrescu.

Cella Dima în rolul Cleopatra din „Dușmanii“

Irina Răchițeanu — Șirianu, în rolul Tatiana și Al. Demetriad, în rolul Nicolai Skrobotov (procurorul)

Elvira Godeanu în rolul
Polina și Marcel Enescu, în
rolul Zahar Bardin.

Al. Ghibericon — Generalul

Dem Rădulescu — Iagodin,
Victor Moldovan — Riabțov și
Matei Alexandru — Levșin.

Silvia Dumitrescu-Timică
(D-na Dulska) și Damian
Crîșmaru (Zbîsko).

Anca Șahighian (cumnata), Gr. Vasiliu
Birlic (Dulski), Silvia Dumitrescu-Timi-
că (D-na Dulska), Raluca Zamfirescu
(Mela) și Căca Andronescu (Heria).

De curînd, a avut loc pe scena de la „Studio“ premiera piesei „Roman-
țioșii“ de Ed. Rostand în regia lui I. Cojar. Din distribuție fac parte Ion
Manu, Nicu Dimitriu, Marcel Enescu, Victor Moldovan, C. Giura și Căca An-
dronescu. Muzica de scenă e semnată de Paul Hurmuzescu.

Regizoarea Marietta Sadova conduce repetițiile piesei „Omul bun din
Sezuan“ de Bertold Brecht.

„Burghezul gentilom“ de Molière va vedea luminile rampei pe una din
scenele Naționalului, la începutul stagiunii viitoare. Direcția de scenă va
aparține maestrului Sică Alexandrescu.

Cite ceva, *despre* **BERTHOLD BRECHT**

„Omul bun din Sezuan“ reprezintă prima luare de contact a publicului bucureștean cu interesanta, originala și puternica dramaturgie brechtiană.

Socotim că nu este lipsit de interes ca înainte de această primă confruntare cu o piesă de Brecht, să împărtășim cititorilor noștri două succinte prezentări ale ilustrului dramaturg contemporan.

Brecht își propune o sarcină extrem de dificilă pentru un dramaturg: să țină încordată atenția spectatorului, atrăgându-l nemijlocit prin însăși esența evenimentelor. Cu aite cuvinte, dacă o piesă, chiar lipsită de profunzime, dar cu intrigă exterioară atrăgătoare, îndreaptă atenția spectatorilor pe o linie orizontală, ce rămîne la suprafața fenomenelor redade, piesele lui Brecht, ca și piesele lui Gorki, tind să călăuzească atenția spectatorului pe o linie verticală, adică în adîncime, în esența fenomenelor și personajelor înfățișate. Dincolo de conflictele exterioare de ordin particular, Brecht caută să întrezărească conflicte sociale. El vrea ca resortul lăuntric al acestor conflicte, semnificația și deznodămîntul lor să constituie unicul obiect al atenției încordate a spectatorului.

Să trecem acum la cea de a doua particularitate a dramaturgiei lui Brecht. În 1927, Brecht a promovat teoria „teatrului epic“. Potrivit acestei teorii, spectatorul trebuie să analizeze mecanismul evenimentelor din piesă cu aceeași curiozitate stăpînită cu care s-ar apuca să examineze mecanismul unei mașini oarecare. Brecht se teme mai mult decît de orice ca spectatorul să nu se simtă cumva emoționat. El trebuie să gîndească activ, să tragă concluzii, fie că este de acord fie că nu, păstrîndu-și tot timpul deplina libertate sufletească.

Așadar, Brecht afirmă în teatrul său prioritatea gîndirii asupra sentimentelor. El nu apelează la sentimentele spectatorului, ci la rațiunea lui, vrea ca procesul de percepere să fie indisolubil legat de activitatea neînteruptă a gîndirii spectatorului.

(Extras din „Forța și slăbiciunea teatrului Brecht“ de B. Zaharova — „Probleme de teatru și cinematografie“, nr. 5/1957).

Brecht, acest poet nerăbdător, a scris primele poeme și primele piese ale anului două mii. El n-a putut face nimic împotriva faptului că timpul îl urmează cu greu și foarte încet. Dar dacă oamenii de azi bănuiesc abia importanța lui, celor de mîine le este dat să înțeleagă întreaga bogăție a operei sale.

Extras din „Bert Brecht“ de Lion Feuchtwanger“, apărut în revista „Secolul XX“ 1/57.

EDUARDO DE FIUDDO pe scenele Capitalei

Don Gennaro. De ce se fac războaie? Ca să dispară lucrurile. Și să apară prețul maximal; de aici vine răul fiindcă atunci când tu guvern pui prețul maximal faci să crească viclenia negustorului. Și prețul maximal după mine a fost făcut pentru folosul și nevoile anumitor persoane... care numai pentru că știu să țină condeiul în mână fac pe profesorii. Intotdeauna în folosul lor și în paguba noastră... Și atunci interesul lor este să spună că poporul e nepăsător, e analfabet și nu e copt la minte. În cazul nostru, profesorii sînt fasciștii.

... Și puțin cîte puțin tot arătîndu-ne că o fac pentru binele nostru, întîi cu un manifest, apoi cu un discurs, cu o amenințare, cu un decret, cu pușca, reduc poporul la tăcere...

(Din „NAPOLI ORAȘUL MILIONARILOR“)

„FILOMENA MARTURANO“, LA TEATRUL
C. NOTTARA“ In foto: Ana Barcan (Filomena
Marturano) și Aurel Munteanu (Domenico So-
riano).

„NAPOLI ORAȘUL MI-
LIONARILOR“ LA TEATRUL
MUNCITORESC C.F.R. St.
Mihăilescu — Brăila (Don
Gennaro) și Alex. Vasiliu
(Juma' de popă)

„BLESTEMATELE FAN-
TOME“ PE SCENA TEA-
TRULUI NAȚIONAL „I. L.
CARAGIALE“. Ion Iancoves-
cu — interpretul rolului Pas-
quale și Gr. Vasiliu Birlic
— Rafaele.

LA TEATRUL „C. NOTTARA“ SE REPETA

GÎLCEVILE DIN CHIOGGIA

de Carlo Goldoni

Fetele și cumetrele stau în port pe scaune de paie și lucrează dantele... Iglile se mișcă iute, vorbele se rostesc și mai iute... Și parcă gîlceava, vioaie, ascuțită, amuzantă, se împletește în scînteierea iglițelor cu firele dantelelor. Cîte odată, firul se rupe, se destramă, apoi se reface fără să se mai cunoască unde s-a deșirat...

Comedia lui Carlo Goldoni împletește într-o horbotă de glume și cuvinte de spirit, dragostea și gîlcevele tinerilor pescari Tofalo — Poponete cu Checca; Titta — Hane Vinjosul cu Lucietta Gură spartă și Oretta Gălușcă cu Beppo Gură cască.

Incîntătoarea comedie a marelui clasic italian va vedea lumina rampei pînă la sfîrșitul stagiunii pe scena Teatrului „C. Nottara“, în regia lui M. Raicu asistat de R. Nastu.

Scenografia e semnată de Toni Gheorghiu.

TOPAZE

de
Marcel Pagnol
la TEATRUL ARMATEI

← Iată-l pe Florin Scărlătescu înfățișându-ne un Topaze naiv, cumsecade, și de o desăvîrșită cinste sufletească

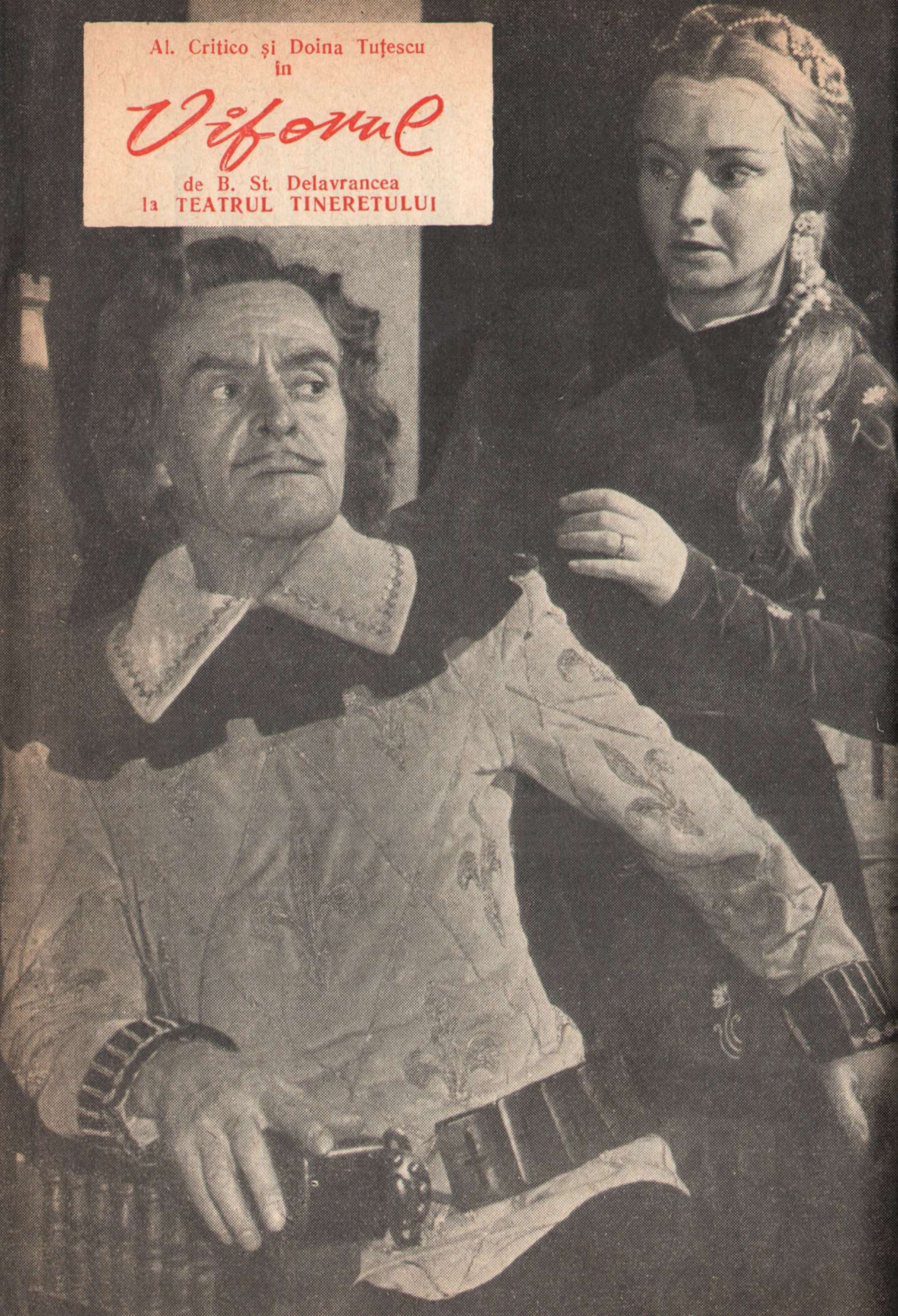
Oare se va lăsa Topaze (Florin Scărlătescu) atras de combinațiile „avantajoase“ ale lui Castel Bénac (Geo Maican) și ale faimoasei Suzy Courtois (Migry Avram Nicolau)?

Al. Critico și Doina Tușescu
în

Viforul

de B. St. Delavrancea
la TEATRUL TINERETULUI

Alina cu vișini

Piesă în 4 acte de A. P. Cehov

Repetiție într-unul din foaiere. Între pereții capitonăți — sub îndrumarea atentă și experimentată a regizoarei Marietta Sadova — unul dintre eroi, „studentul Petia Trofimov“ (Gh. Ghițulescu) îi vorbește Aniei (Vasilica Tastaman), fiica moșieresei Ranevskaia...

Cuvintele simple, pline de adevăr, gândurile de o adâncă și tulburătoare semnificație ale autorului „Unchiului Vania“ și a celor „Trei surori“ capătă — în desfășurarea acțiunii — o rezonanță patetică, care te fac să uiți că cei

ce le rostesc sînt — doi tineri din zile noastre.

— Gîndește-te numai Ania — spune Petia Trofimov — că bunicii d-tale, străbunicii și strămoșii d-tale au fost boieri, stăpîni peste robi, peste suflete vii. Nu simți cum sufletele astea te privesc din fiecare vișin din livadă, din fiecare frunză, din fiecare trunchi? Nu le auzi glasurile? Ați fost stăpîni peste suflete vii și asta v-a stricat într-atît pe toți cei care au trăit înaintea d-tale și

Colectivul de interpreți în jurul Mariettei Sadova

care trăiesc și acum, încît nici mama d-tale, nici d-ta, nici unchiul d-tale, nu băgați de seamă că trăiți pe datorie, pe spinarea altora, pe socoteala acelora pe care nu-i lăsați să vă intre în casă...

La un colț de masă, iat-o pe... „moșierița Ranevskaia“. Ne apropiem, bucuroși să stăm de vorbă — doar cîteva cuvinte — cu interpreta acestui interesant personaj: actrița Nelly Sterian.

— Spuneți-ne pînă nu ne surprinde regizoarea — cîteva cuvinte despre rolul Dv.

— Cred că e mai interesant să vă relatez ce spune Gorki: „Iată pe plîngăreața Ranevskaia și iată-i pe ceilalți proprietari ai „Livezii cu vișini“, egoiști ca niște copii și vlăguiți ca niște bătrîni. N-au murit la timp și acum scîncesc nevăzînd nimic în jurul lor, neînțelegînd nimic, paraziti lipsiți de puterea de a se lipi din nou de viață...“

— Și Dv. nu vreți să adăugați nimic?

— Ba da. Vreau să mă străduiesc să relievez trăsăturile carac-

teristice ale acestei femei — simpatice în felul ei — dar superficială, detașată de realități, inconștientă, lipsită de autentică substanță umană, străină — așa cum spune V. Ermilov în studiul său — „de farmecul gingaș al livezii cu vișini, al poeziei vieții“. Dar deocamdată am spus destul. De altfel Marietta Sadova se uită la noi și am impresia că... nu prea zîmbește.“

Am observat și am zbughit-o din foaierea de repetiții. Dar înainte de a renunța să mai ascult cuvintele lui Cehov am mai avut răgazul să-i identific pe interpreți și iată, vi-i comunic și Dv.: Gaev — Mircea Septilici, Lopahin — Boris Ciornei, Piscj — St. Ciobotănașu, Charlotta — Mimi Enăceanu, Epihodov — Liviu Ciulei, Duniașa — Emilia Manta, Firs — Benedict Dabija, Iașa — V. Florescu.

„Livada cu vișini“ se repetă deocamdată fără decoruri și costume. Totuși e bine să știți de pe acum că, atunci cînd veți aplauda spectacolul, ele vor fi făcute după schițele pictorului Mircea Marosin.

CONVORBIRE CU

Un viitor... **HAMLET**

Intunecatul și crudul suveran al Spaniei, Filip al II-lea, tatăl nefericitului infante „Don Carlos“, Feste, năstrușnicul bufon din cea de „A 12-a noapte“, shakespereană, visătorul puțin zănatec, Bill Starbuk — „Omul care aduce ploaie“, — Chiril, tomnatecul moșier și afacerist al celor „Trei generații“ și Thénardier unul din „Mizerabilii“ lui Victor Hugo, sînt pe scenele teatrelor noastre cu toții laolaltă și fiecare în felul său o singură persoană: actorul Fory Etterlé, al cărui glas melodios îl ascultăm mereu la radio și care izbutește să-și mai facă timp și pentru televiziune și film.

— Cum?

— Vă rugăm să-l întrebați pe el. Noi nu vă putem spune decît că, porniți pe urma lui de la opt dimineața, nu l-am putut găsi decît tot la

opt... însă seara și bineînțeles în cabină, în fața oglinzii la care se grima.

— Nu vă vom reține multă vreme...

— Cred că nici nu veți izbuti... mai mult decât pînă la primul gong care mă va trimite pe mine în fața spectatorilor, iar pe Du., dacă vreți vrea să vedeți o reprezentație valoroasă — iertați-mi lipsa de modestie — în sală.

— Ne vom grăbi, dar după ce ne veți spune dacă e adevărat că veți fi în stagiunea viitoare un „melancolic prinț al Danemarcei“...

— Hamlet? Da, sînt mulți ani de cînd mă pasionează acest personaj, e mult timp de cînd studiez și îmi doresc să-l joc pe acest erou al cunoscutei drame shakespereane. Aș vrea să am răgazul de a vă vorbi mult despre frumusețea acestui rol, unul dintre cele mai com-

plexe, mai plin de probleme din dramaturgia universală. Multilateralitatea și profunzimea acestui erou au dat actorilor, de-a lungul veacurilor, posibilitatea să-și manifesteze talentul, inteligența, omenescul, sensibilitatea. Un mare critic de artă a spus cîndva vîzînd cîțiva mari actori în acest rol: „Hamlet nu a fost jucat perfect niciodată“. Misterul care învăluie personalitatea acestui tragic prinț, însetat de adevăr și dreptate — cu toată limpezimea și bogăția de sensuri a acestei drame patetice, mereu vie, mereu actuală — fac din „Hamlet“ o culme a eforturilor depuse de orice actor pe drumul desăvîrșirii sale profesionale.

— Vă rugăm vorbiți-ne ceva mai amănunțit despre acest erou.

— Problema cea mai dificilă în rezolvarea comportării lui și întrebarea — pentru mine de căpetenie — în soluționarea elementelor care îi determină atitudinea este următoarea: de ce Hamlet cu toată dîrzenia și hotărîrea sa, întîrzie atît de mult să înfăptuiască gestul care va pedepsi crima, dînd odihnă sufletului tatălui său?

— Intr-adevăr — e interesant ce ne spuneți. Pentru ce?

Soneria începerii spectacolului și prima lovitură de gong ne-au împiedicat să aflăm răspunsul. (Nu vă împacientați, vă făgăduim că-l vom afla și-l vom publica într-unul din numerele viitoare).

Aruncînd o ultimă privire în oglinda puternic luminată și strîngîndu-ne mîna, grăbit să intre în scenă, Fory Etterlé a adăugat:

— Mă apropii de acest rol cu toată grija, îl studiez cu rîvnă și cu mari emoții căci, credeți-mă, sînt conștient de greutatea și de profunzimea lui“.

„TRUBADURUL“ de Verdi. Ana Di-
nescu-Tălmăceanu (Leonora) și Dinu →
Bădescu (Manrico)

„RĂPIREA DIN SERAI“ de Mozart.
Vali Niculescu — Bugariu (Blonda) și
Valentin Loghin (Osmin).

„WALPURGIEL“ de Gounod. Scenă din
Walpurgiei.

„LACUL LEBEDELOR“ de Ciaikovski,
Pușa Niculescu — Odette și G. Coto-
velea — Siegfried.

Premierele
STAGIUNII
LA TEATRUL
DE OPERA
ȘI BALET

George Enescu DESPRE OEDIP

Pregătirile primei premiere din stagiunea viitoare a Teatrului de Operă și Balet au început. Nu va fi desigur o premieră obișnuită: prezentarea lui „Oedip” de George Enescu constituie un eveniment de însemnătate mondială (puține teatre de operă ale lumii au înscris în repertoriu această capodoperă a muzicii contemporane) și totodată un moment de autentic prestigiu în viața muzicală a țării noastre.

Și pentru că perioada de pregătire a premierelor este marcată de obicei cu un interviu, ne-am hotărât de data aceasta să cunoaștem părerea lui... George Enescu, care, în vestitele sale convorbiri cu Bernard Gavoty, ținute la radio Paris, a avut aprecieri din cele mai interesante asupra genialei sale lucrări. Să-i dăm deci cuvântul:

„N-aș putea să afirm că „Oedip” este sau nu cea mai reușită din lucrările mele. Ceea ce aș putea susține cu certitudine este că mie ea îmi este cea mai dragă din toate. Mai întâi, ea m-a costat luni de muncă, ani de neliniște. Apoi, am pus în ea tot ce aveam în mine, până la identificare, uneori, cu eroul meu. Dacă aș spune în ce grad de exaltare m-am aflat gândind la Oedip și apoi compunând notă cu notă această operă, nimeni nu m-ar crede...”

Un subiect ca acesta (este vorba de vestitul mit al lui Sofocle n.n.) nu se alege: el te alege, îți sare în față, te împinge, nu te mai părăsește, nu se lasă până nu te vede cu stiloul în mână, în fața hîrtiei liniate...”

George Enescu redă apoi, pe larg, fazele creatoare prin care a trecut. „Atins de o veritabilă lăcomie muzicală, mă mulțumesc mai întâi cu o primă schiță grăbită, în care săgeți și semne cabalistice, limpezi numai pentru mine, îmi serveau drept puncte de reper. Aceasta a durat aproximativ patru luni și jumătate. Apoi mi-au trebuit șaisprezece luni pentru a-mi duce proiectul mai departe. După care, am lucrat, cu intermitențe de-a lungul a 8 ani. În total, mi-a ocupat spiritul timp de un sfert de secol și mi-a luat zece ani de muncă. Am pus punctul de orgă final la Tescani, într-o casă care-mi este dragă...”

Vorbind despre modul în care și-a conceput lucrarea, Enescu precizează cele trei linii de conduită pe care le-a respectat cu strictețe.

„Primo: Fără patos, fără repetări, fără discursuri inutile, acțiunea trebuie să se desfășoare rapid.

Secundo: Publicul nu trebuie să se plictisească. Aceasta este de altfel o consecință logică a lui primo.

Terțio: Auditorul trebuie să înțeleagă textul. Convingerea mea este că nu se merge la operă pentru a înțelege numai muzica. O dramă lirică reușită trebuie să aibă o acțiune și un text inteligibil“.

... Sînt numai cîteva din prețioasele idei pe care ni le-a lăsat marele nostru George Enescu referitor la Oedip. Dar ele sînt menite să deschidă încă o perspectivă asupra evenimentului muzical care se pregătește în Capitala țării noastre...

VIATA MUZICALA

● Pianista Monique de la Bruchollierie este una din personalitățile muzicale ale Franței, care se bucură de o deosebită popularitate în rîndul publicului din țara noastră. Solistă de un mare temperament, vădînd o concepție interpretativă originală și interesantă, Monique de la Bruchollierie s-a afirmat deopotrivă în clasici, moderni și romantici, manifestînd o anumită preferință pentru aceștia, a căror muzică o redă cu mare strălucire.

Publicul muzical își mai amintește, desigur, de prima apariție a solistei pe podiumul Ateneului în urmă poate cu un deceniu, cînd a interpretat variațiile lui Rachmaninov pe o temă de Paganini. După ce anul trecut, solista ne-a vizitat din nou, oferindu-ne lucrări de Mozart, Ciaikovski, Chopin, Debussy, De Falla, o vom putea auzi acum din nou interpretînd concertul nr. 3 pentru pian și orchestră de Rahmaninov de astă dată, în compania maeistrului George Georgescu.

Bucureștii așteaptă ca întotdeauna, cu o deosebită simpatie și interes, vizita remarcabilei pianiste franceze.

În același concert, care va avea loc la 7 și 8 iunie la Ateneul R.P.R., George Georgescu va mai dirija Toccata lui Constantin Silvestri și Simfonia a 4-a de Schumann.

● Concertul din 14—15 iunie al Filarmonicii George Enescu va fi dirijat de Mircea Basarab, avînd ca solist pe Ion Voicu. După recentele succese din Anglia, violonistul reintră pe podium-ul Ateneului cu populara lucrare din repertoriul său „Simfonia Spaniolă“ de Lalo.

Programul va mai cuprinde uvertura la „Tanhäuser“ de Richard Wagner și Simfonia a 2-a de Sigismund Toduță.

● Concertul pentru vioară, terminat recent de Paul Constantinescu, va fi prezentat în primă audiție de către violonistul Ștefan Gheorghiu, la sfîrșitul lunii iunie, în cadrul unui concert care mai cuprinde Concerto grosso de Corelli, poemul simfonic Till Eulenspiegel, precum și prima audiție a lucrării lui Hindemith „Nobilissime visioni“.

PETER BEJACH

„Studentul cerșetor” și despre... altele

Ultima premieră pe care o prezintă în actuala stagiune teatrul bucureștean de operetă, s-a bucurat nu numai de contribuția cunoscutului prim regizor al operetei din Dresda, Peter Bejach ci și de... cea mai scurtă perioadă de punere în scenă pe care a înregistrat-o în ultimul timp acest colectiv! Peter Bejach a imprimat repetițiilor, pînă în ultima lor fază, un ritm atît de susținut și de însuflețit încît, într-adevăr, nu-i era de loc ușor unui ziarist nici măcar să găsească scurtul răgaz pentru a pune cîteva întrebări. Și totuși, pînă la urmă, răgazul a fost găsit și...

— Ne-ar interesa să știm în primul rînd ce v-a determinat să montați o operetă pe una din scenele Bucureștiului?

— Colaborarea Operetei din Dresda cu cea bucureșteană nu a început cu vizita mea de acum. Eu însumi am mai avut ocazia să cunosc colectivul dumneavoastră cu prilejul vizitelor mele anterioare, iar pe de altă parte spectacolele din Dresda la care au participat soliștii romîni Ion Dacian și Sili Popescu, precum și dirijorul și compozitorul Gherase Dendrino, au fost noi prilejuri de a strînge relațiile de colaborare între instituțiile noastre.

— Așa dar este vorba despre un adevărat schimb de experiență?

— Fără îndoială. Consider că, atît pentru opereta noastră cît și pentru a dumneavoastră, acest gen are după cum se știe o bo-

gată tradiție. În ultimul timp, stilul spectacolului a evoluat foarte mult, introducîndu-se treptat elemente moderne, înlăturîndu-se artificii și sentimentalismul banal. Totuși, nu odată, s-a întîmplat ca evitînd sentimentalismul, spectacolele noastre să cadă în extrema contrarie: „raționalismul” lor excesiv, cerebralismul care, implicit, duceau la o sărăcire a elementului esențial. De la cei mai buni artiști ai dumneavoastră noi am putut afla — și faptul ne-a pus pe gînduri — că totuși participarea afectivă sinceră, căldura, sentimentul, rămîn un factor de bază în orice spectacol și, cu atît mai mult, în cele de operetă. Consider că aceasta este cel mai important aspect pe care noi l-am sesizat și l-am folosit din colaborarea cu opereta romînească.

— Desigur însă că există și celălalt aspect.

— Intr-adevăr. Cred că și opereta dumneavoastră poate profita de pe urma acestor legături reciproce. Iată de pildă, problema umorului, a caracterului spumos, a ritmului pe care trebuie să-l aibă ori ce spectacol de operetă.

Dacă la noi există o sărăcire a factorului emoțional, am impresia că în schimb la dumneavoastră există o oarecare deficiență în ceea ce privește latura umoristică. Se exagerează cred cu stilul greoi, cu anumite elemente care sînt mai potrivite în dramă decît în operetă. Eu am încercat să dovedesc în „Studentul cerșetor” — deși în

acest caz este vorba de o operetă cu caracter patriotic, care pune unele probleme majore — că se poate dezvolta mai mult și mai rodnic latura veselă, caracterul spumos al acestui gen, fără a cădea însă în grotesc sau în burlesc.

— *In legătură cu aceasta ne-ar interesa să știm ce anume a determinat alegerea operetei lui Millöcker ca primă montare a dumneavoastră în țara noastră.*

— Am vrut să prezint o operetă germană și am avut impresia că cele moderne — deși interesante ca libret și preocupări muzicale — nu ar fi la fel de reprezentative pentru a ilustra nivelul acestui gen în țara noastră ca cele clasice. Cum „Liliacul” și „Vînzătorul de păsări” figurau deja în repertoriul dumneavoastră, m-am gândit la „Studentul cerșetor”.

Se știe de altfel că Millöcker a ales acest subiect numai din cauza că cenzura nu i-a permis să trateze problema cea mai arzătoare în timpul său — aceea a luptei de eliberare a popoarelor asuprite de imperiul habsburgic. Pentru noi este însă astăzi clar că „saxonii” la care se referă opereta sînt de fapt toate popoarele asuprite în acea epocă. Și mi s-a părut interesant, prezentînd această operetă, să arăt odată mai mult că în acest gen se pot trata foarte bine unele aspecte ale luptei poporului — firește cu elemente specifice genului — că elementul politic este perfect compatibil cu opereta — fie clasică fie modernă.

— *Încă un cuvînt: la noi s-a constatat că termenul de circa opt săptămîni în care v-ați propus să realizați această operetă este un „termen record”.*

— La noi este un termen obișnuit. Consider că toată pro-

blema constă în metoda de lucru a regizorului. Înainte ca acesta să ajungă în fața colectivului, el trebuie să gîndească și să rezolve în cele mai mici amănunte modul în care va pune în scenă spectacolul respectiv. Caietul meu de regie cuprinde, moment cu moment, poziția exactă a interpreților de scenă, chiar și a corului, pe care îl figurez în culori indicînd locul fiecărui compartiment. (Desigur, că în prealabil studiez și mă pun întru totul de acord cu datura scenografică.) Regizorul trebuie de asemenea să pregătească pînă și replica la care personajele se mișcă în scenă, direcția mișcărilor lor, totul cu multă minuțiozitate, pe baza unui calcul aș spune matematic. În felul acesta se economisește timp, — și deci bani — crușîndu-se totodată forțele interpreților. Firește că singurul lucru care nu se poate calcula matematic este ...reacția publicului. Pe aceasta o aștept cu emoție.

★ DOVA SUCCESSE ★

„REVISTA 58“ (revistă în 2 acte de ♂
N. Constantinescu și G. Voinescu)

„INTRE NOI FEMEILE“ ((Spectacol ♀
concert de H. Mălineanu și J. Fulga))

Pe DONUL LINIȘTIT

O producție a studiourilor sovietice
Scenariul: (după romanul cu același nume al lui M. Șolohov)
S. Gherasimov; Regia: S. Gherasimov.

cu:

E. Bistrițkaia, P. Glebov, Z. Kiricenko, A. Gorina, N. Smirnov, L. Hițiaeva

Așteptate cu atîta interes, primele două serii din noua ecranizare a romanului „Pe Donul liniștit” au apărut pe ecrane.

Opera lui M. Șolohov a cunoscut și o ecranizare mută. Filmul s-a bucurat la vremea lui de un mare succes însă, desigur, a fost mult mai sărac decît cartea.

Evenimentele complicate din acest roman, care au influențat dezvoltarea și formarea caracterului eroilor, relațiile lor reciproce, concepțiile profunde în ce privește revo-

luția, au rămas parcă în afara filmului.

În noua ecranizare, scenariul — scris de S. Gherasimov — cuprinde cele mai importante și interesante evenimente ale epopeii lui M. Șolohov, începînd cu ajunul primului război mondial și terminînd cu instaurarea puterii sovietice pe Don. Sunetul și culoarea au lărgit, de asemenea, mult posibilitățile de transpunere pe ecran a acestui roman, excepțional din punct de vedere al valorii sale ideologice și artistice.

Vorbînd despre filmul realizat, regizorul S. Gherasimov a spus: „De mult am visat să ecranizez „Pe Donul liniștit”. Munca pentru transpunerea lui cinematografică a fost pentru întregul nostru colectiv o minunată școală. Ne-am străduit să păstrăm originalitatea inegalabilă a acestei opere minunate din literatura sovietică.”

În discuția cu ucrainianul Garanja (artistul Svașenco), Grigorii, (artistul Glebov) încearcă să înțeleagă în numele cui își varsă sîngele, cine profită de pe urma războiului.

Un MINUT DE ADEVĂR

O coproducție franco-italiană

Regia : Jean Delannoy ; Scenariul : Jean Delannoy, Henry Jeanson, Roland Laudenbach ; Imaginea : Robert de Fevre

cu :

Michèle Morgan, Jean Gabin, Daniel Gelin, Denise Clair, Doris Duranti, Lia di Leo

Drama soților Richard, principalele personaje ale filmului, interpretate de Jean Gabin și Michèle Morgan, rămâne în memoria spectatorului ca o necruțătoare acuzație adusă unei societăți care propovăduiește cu fățarnicie puritanismul, în timp ce îngăduie tacit adulterul și prostituția.

L'ocul acțiunii... **BERLIN**

O producție a studiourilor
DEFA

Scenariul: Ioachim Kunert și
Jeus Gerlach; Regia: Ioachim
Kunert; Imaginea: Otto
Merz; Muzica: Günter Klück

Drama omenească a doi
frați, porniți în viață pe căi
diferite... Un film realizat
după documente judiciare au-
tentice...

Cu toată teama că fra-
tele său, Walter, l-ar îm-
pușca fără să ezite dacă ar
simți „curșa“, Rudi își duce
până la capăt actul lui cinstit,
și-l dă pe mîna poliției.

Ilse Schulz și colega ei, Bet-
tina, tocmai voiau să închidă
prăvălia, când auziră, îngro-
zite, câteva împușcături. Cî-
teva clipe mai tîrziu, aveau
să afle că un polițist fusese
omorît, pe cînd încerca să
apere de un atac banditesc
mașina în care erau aduși
banii pentru salariile func-
ționarilor.

Un șofer ca Rudi, care a
suferit odată o condamnare,
iși convine de minune lui
bater. Șantajat, Rudi nu va
putea decît să-l ajute în în-
deplinirea planului pe care
l-a urzit, pentru acest trans-
port în Berlinul de vest.

MINCIUNA

— O producție a studiourilor din R. Cehoslovacă —
Regia: Milos Makovek; Scenariul: M. Tobolova; Imaginea: Jaroslav Tuzar
cu:

Jiri Papez, Olena Martinovska, Sonia Danielova, Ivan Palec,
Hana Houbova, Josef Zima.

Cămin studențesc — iată un mediu generos pentru cineast. El întâlnește aci un univers de suflete și firi, tineri atât de diferiți, fiecare cu problemele și visurile lui, cu ezitățile și dibuirile în fața marelui drum al vieții.

Zilele studențești sînt ușoare și trec repede — cursuri, examene, studii individuale, dizertații dar și ore de odihnă, distracții, discuții prietenești. Anii băncilor uni-

versitare nu trec însă tot atît de ușor peste firea și caracterul încă neîmplinit al tinerilor.

În decursul lor se modulează și statornicește caracterele, se disting și se separă valorile morale.

Constituind fondul pe care se brodează întreaga acțiune a filmului, povestea lui Boris Trojan, student ușuratic, pornit pe drumul carierismului, vine să confirme acest adevăr.

Hanka

O producție a studiourilor iugoslave

*Scenariul: Isak Samokovlia; Dr. Ilija Marinkovici. Interpreți:
Regia: Slavko Vorkapici; Imaginea: Misa Stoianovici; Muzica: Vera Gregovici, Jovan Milicevici,
Mira Stupica, Vaso Kosici.*

LA MIEZUL NOPTII

Străduța înghesuită între copaci, cu casele pierdute în iedera invadatoare, picotește ziua într-o tihnă și liniște de târg moldovenesc. Noaptea, tăcerea o înghite parcă. Numai pîlpîirea fantomatică a cîtorva becuri îi mai atestă existența...

Și la ceasul acesta de somn adînc, localnicii se trezesc, deodată, smuciți într-o lume de zgomot și lumini orbitoare, de trepidație și animație. La ferestre, ies capete buimăcite de somn, tinere mature, bătrîne, cu părul răvășit, sau... pe bigudiuri. Privesc înmărmurite: Pe străduța lor, străpunsă de fișii lungi luminoase, s-au deșteptat și au ieșit la promenadă personaje ciudate, dintr-o vreme a anilor 1920 și ceva. Domni în negru, cu melon și baston, ghetre albe peste lacul pantofilor, însoțind doamne în atlas, catifea, cu pălării de dantelă, pantofi de lamé, paiete, genți de stras, marabou, vulpi albe... Trec și se salută languros, afectat, cu plecăciuni savant articulate. Din partea de sus, de după colț, iată că vine zguduindu-se în opinteli, lăsînd fum și praf o mașină. (Și ce fel de mașină!) Domnul acela scund și mai pirpiriu — în pardesiul lui larg, gris — perle — o oprește cu un gest „levant“ al mîinii, prinsă în gălbuiul mînușii de căprioară. Biata mașină rezistă stoic, cu demnitate, la încărcătura dumnealui, a consoartei, a domnului locotent de cavalerie cu soața, plus, peste ei, cei doi copii — cîte unul de familie.

— Inainte, șofer la restaurant! comandă cu larghețe domnul civil. Și chicotesc subțire cucoanele, gratulîndu-se cu zîmbete reciproce. Mașina pufăie, tîrșește și o ia din loc în zmucituri, amestecînd onorabilii pasageri între ei.

— Inainte!

— Ce să fie? se întreabă, buimăcite capetele de pe la ferestre. Ce să fie?

— Ce să fie? Iacă, s-au împăcat dumnealor, M. Teodorescu — Fălcui, avocat și familia, cu locotenent I. G. Petrescu și familia. Cei... Doi vecini“.

— A! Păi atunci cel mărunțel e Birlic, consoarta, Ninetta Gusti, Ion Lucian ofițerul și nevasta lui, Carmen Stănescu.

Se strâng oamenii în fața caselor. Au venit și de pe alte străzi. De-abia prididește cel cu goarna, din echipa de filmare: „Eliberați cadrul de filmare“!

Geo Saizescu, regizorul, a strâns în jurul lui cele două familii. Dă indicații pentru reluarea filmării. De aproape acum, curioșii văd dezamăgiți că domnul mărunțel nu-i Birlic. Nici doamna nu-i Ninetta Gusti. Nici Lucian și nici Carmen Stănescu nu-s. Asta-i un trucaj. Pentru aceste cadre. Saizescu folosește dubluri. Dar așa de bine alese, încât nu-i chip să-i deosebești.

— Atențiune, filmăm! comandă Geo Saizescu.

Sînt ultimile cadre ale filmului „Doi vecini“. Concomitent, se lucrează la ilustrația muzicală, se pune la punct banda de zgomote, se definitivează montajul. Nu peste multă vreme, regizorul și colectivul lui ne vor prezenta noul film românesc.

Atențiune, FILMĂM!

Izolda Isvițkaia și A. Kuznețov sînt protagoniștii comediei lirice în culori „La Marea Neagră“, realizată de Andrei Tutiskin, după un scenariu de Leonid Maliughin.

Izolda Isvițkaia este cunoscuta interpretă a filmului „Al 41-lea“. Publicăm fotografiile celor doi actori.

Dedicat unuia din marii exploratori cazahi, filmul „Ciokan Valichanov“ este realizat actualmente în Studiourile din Alma-Ata și Leningrad. Rolul titular e interpretat de N. Saturin — actor al Teatrului Academic Cazah.

„Jurnalul Annei Frank“ cunoscuta piesă de Hackett și Goodrich — care a cunoscut un real succes și la noi, pe scena Teatrului Evreiesc de Stat — va fi transpusă pe ecran de regizorul american George Stevens.

„Macbeth“ este noul film pe care îl realizează Laurence Olivier după celebra tragedie a lui William Shakespeare. Din distribuție fac parte Laurence Olivier și Vivian Leigh.

„Iluzia cea mare“ unul dintre filmele antimilitariste de valoare creiat între cele două războaie de regizorul Jean Renoir va fi turnat — în studiourile franceze — într-o nouă versiune de același regizor. În rolul ofițerului german, interpretat odinioară de regretatul Erich von Stroheim, va juca acum actorul Kurt Jurgens.

Cinematografia cehoslovacă sărbătorește anul acesta un impresionant jubileu: 60 de ani de existență. Cu acest prilej, 22 de filme realizate în epoca dintre cele două războaie vor fi prezentate pe ecranele cinematografulor din R. Cehoslovacă.

„Porgy and Bess“ opera compozitorului Gherstwin, interpretată de artiști, cântăreți și dansatori de culoare din Statele Unite, în cadrul unui turneu la Moscova efectuat în 1957 — va fi transpusă pe ecran. Rolul Bess va fi interpretat de cântăreața și balerina Dorothy Dandriga avînd ca partener pe Sidney Poitier.

Două coproducții jugoslavo-cehoslovace vor fi turnate în cursul acestui an de regizorul ceh Aldrich Lipski. Prîmul film se numește „Grand-Hotel-Sf. Ștefan“ și este o comedie muzicală a cărei acțiune se petrece pe o mică insulă din Adriatică.

Al doilea film este o revistă muzicală „Stelele călătoresc spre sud“.

Pentru prima oară, la Bruxelles, în cadrul expoziției mondiale, a avut loc concursul internațional al filmelor experimentale. Încă din martie o comisie a examinat 403 filme pentru a selecționa pe cele susceptibile de a intra în concurs. După 123 de ore de vizionare, juriul a ales 130 de filme

Din țară...

În întreaga țară, stagiunea teatrală a fost bogată în premiere. Odată cu asaltul acestei veri premature, s-ar putea presupune că, în mod normal ritmul activității — în teatre — va slăbi sub influența caniculei.

Realitatea — însă — contrazice orice presupunere de acest fel.

Intr-adevăr, pînă la sfîrșitul stagiunii, în teatrele din țară vor mai vedea lumina rampei o serie întreagă de spectacole, la a căror punere în scenă, colectivele teatrelor din regiuni lucrează intens.

Printre acestea se află cîteva piese din dramaturgia originală, ca „O piesă cu dragoste“ de M. Ștefănescu, pe care o pregătește Teatrul de Stat din Baia Mare, „Omul cu mîrșoaga“, de Gh. Ciprian, la Teatrul de Stat din Constanța, „Suflete tari“ a lui Camil Petrescu, la Sibiu, „Citadela sfărîmată“ de H. Lovinescu, la Timișoara, „Ion Anapodă“ de G. M. Zamfirescu, la Bîrlad și Oradea, „Arborele genealogic“ de Lucia Demetrius și „Vlaicu Vodă“ a lui Al. Davilla, la Pitești, și trei lucrări originale necunoscute încă publicului: „Misterul de la Hotel Grand“ de Atanasiu Atlas și Sadi Rudeanu, care se repetă la Brăila, „Ivan Turbincă“ de Val Murgur și Sandu Telega — la Iași și „Colivia cu sticleți“ de Lascăr Sebastian și Silviu Georgescu, la Teatrul Național din Craiova.

De asemenea, se mai pregătesc două piese din repertoriul shakepearian „Femeia îndărătnică“ (Arad) și „Hamlet“ (Craiova) — trei drame de Fr. Schiller, „Maria Stuart“ (Brăila), „Intrigă și iubire“ (Constanța) și „Don Carlos“ (Timișoara. Secția germană), comedia lui Molière „Școala femeilor“ (Timișoara) iar comedia lui Carlo Goldoni „Slugă la doi stăpîni“ va fi reprezentată la Baia Mare și Orașul Stalin. Tot la Baia Mare se pregătește comedia clasicului sîrb B. Nusici „Doctor în filozofie“.

Din dramaturgia clasică rusă și sovietică se va reprezenta „Furtuna“ (Galați), „Dragoste tîrzie“ (Pitești) de N. A. Ostrovski și „Povestea unei iubiri“ de C. Simonov (Arad).

Printre celelalte premiere pregătite de teatrele din regiuni se mai numără „Topaze“ de Marcel Pagnol (Arad și Cluj, Teatrul Maghiar de Stat) și „Invățătoarea“ de Brody Sandor (tot la Teatrul Maghiar din Cluj).

și din Capitală

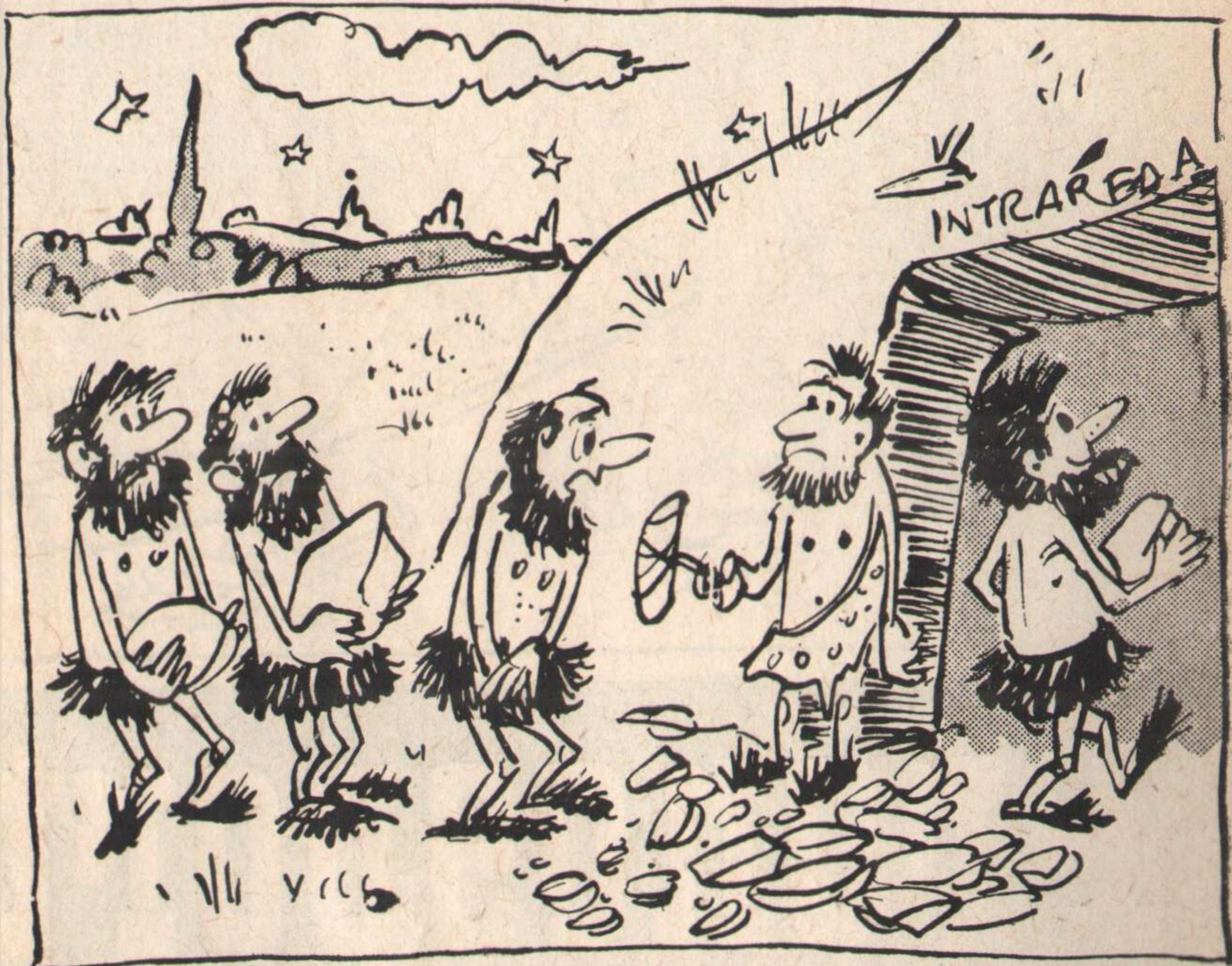
Vara aceasta se anunță bogată în premiere cinematografice. Alături de o serie interesantă de reluări, ele vor oferi celor rămași în Capitală să reziste căldurii... o compensație.

Printre cele mai apropiate premiere, se numără mai multe filme sovietice: „Țelurile vieții“ „Surorile“, „Pavel Korceaghin“, „Ilia Muromeț“ și altele. Un debut bucureștean vor face studiourile australiene. Pentru prima oară, vom avea ocazia să cunoaștem arta cinematografică australină, care se prezintă cu filmul laureat: „Trei întâmplări“

Însfârșit, una dintre aceste premiere, va fi filmul american „Trapezul“. Pentru personajul principal, producătorii americani au apelat la cunoscuta actriță italiană, Gina Lollobrigida.

Mai sînt așteptate, de asemenea, o comedie muzicală sovietică, „Fata fără adresă“, „Cartea junglei“, film englez și „Cîntărețul mexican“, francez.

ȘI ALTĂ DATĂ...

— ASTA-I BUNA! NU ȘTIU UNDE AM PUS BILETUL !!

— IMI PARE TARE RĂU, DAR
HABAR N-AM CUM STĂ F. C.
MILAN ÎN CLASAMENT. ÎN-
TREABĂ-L ÎNSĂ PE VECINUL
MEU!

Pronosport

EDITURA DE STAT PENTRU IMPRIMATE ȘI PUBLICAȚII.
Adresa redacției: SCENA ȘI ECRANUL, str. Elie Radu 5, tel. 39781

Zboară Coconi

O scenă cu Tatiana Samoilova, tînăra și talentata actriță sovietică, în emoționantul film, distins cu Marele Premiu (Medalia de Aur) al celui de-al IV-lea Festival Internațional de la Cannes. Regizor: Mihail Kalatozov.

COPERTA IV: „MARIA STUART“ DE SCHILLER ÎN INTERPRETAREA TEATRU-LUI NAȚIONAL DIN CLUJ. VIORICA DIMITRIU ÎN ROLUL ELISABETA, MARIA EUPCEA ÎN ROLUL TITULAR ȘI SANDU RĂDULESCU ÎN ROLUL ROBERT DUDLEY, CONTE DE LEICESTER.

